

El segrestador alliberat'

Sebastià Comas, 'Iñaki', explica què recorda del moment en què va alliberar la farmacèutica d'Olot

El reportatge C-17, antiga Nacional 152, produït per CTL (del grup d'EL 9 NOU) per encàrrec de Granollers Audiovisual inclou una entrevista amb Sebastià Comas, 'Iñaki', el carceller que va vigilar Maria Àngels Feliu durant els 492 dies que va durar el seu segrest. 21 anys després dels fets,

Sebastià Comas, més conegut com a Iñaki, el carceller de Maria Àngels Feliu, la farmacèutica d'Olot segrestada durant 492 dies entre 1992 i 1994, ha trencat al cap de 21 anys el seu silenci en una entrevista per a un reportatge de CTL, empresa audiovisual del grup d'EL 9 NOU.

L'entrevista forma part del reportatge C-17, antiga Nacional 152, produït per CTL per encàrrec de Granollers Audiovisual i que va ser estrenat en l'últim Mercat Audiovisual de Catalunya (MAC) a Granollers. El reportatge consta de diferents entrevistes del periodista Jesús Medina que tenen com a nexa comú la seva relació amb la carretera C-17. En el cas d'Iñaki, l'entorn de la gasolinera Els Xops, en terme de Lliçà de Vall, on un ara ja llunyà 27 de març de 1994 va alliberar Maria Àngels Feliu després de 492 dies de captiveri en un cau d'humitat de 170 centímetres d'alt, 150 de profunditat i 160 d'ample als baixos d'una casa de Sant Pere de Torelló, a Osona.

L'entrevista discorre dins un cotxe que ressegueix el recorregut per la C-17 que va fer Sebastià Comas fins a Lliçà de Vall, on va alliberar Feliu. Des del principi, des del primer mes, vaig pensar que jo me n'he de sortir d'aquí com sigui... Que estava jugant amb la vida d'aquesta persona i amb la meua pròpia, explica. Va tardar, però, més d'un any a trobar el dia per alliberar-la. La primera idea, de fet, explica, va ser alliberar-la per Carnaval, aprofitant que hi ha molta gent disfressada i ningú sospitaria d'un cotxe amb una dona encaputxada dins. A l'última hora, però, l'aparició del cap de la banda de segrestadors i propietari de la casa on tenien el zulo, Ramon Ullastre, ho va frustrar.

Finalment Iñaki va escollir una altra data assenyalada, amb molta concurrència de gent per la comarca, per deixar anar Feliu: el dissabte del Mercat del Ram de 1994. Vaig a treballar, em va molt bé, guanyo un jornal com cal, faig una bona propina [feia de cambrer], i havia pensat que la família Ullastre se n'aniria potser amb la cria a fer el volt típic a la tarda-vespre a Vic, explica. Va plegar a les 6 o quarts de 7, se'n va anar a donar un volt per Vic, pensant com ho faria al vespre, animant-me a mi mateix, agafant forces. N'agafaria més, però, en un bar que freqüentava on al vespre va anar a veure un Madrid-València per la tele. Sé que va guanyar el València, o va empatar, però sé que no va perdre, però sóc tant del Barça que allò em va alegrar el dia, recorda. De fet, consultats els arxius, va guanyar el Madrid per 3-2. Em vaig beure un whisky d'aquells als quals no estàs acostumat, em vaig permetre el luxe de dir: pot ser un gran dia i ho comences a celebrar, per convèncer-me a mi mateix, continua recordant.

A quarts d'11 aculava la furgoneta al jardí dels Ullastre i li deia a Feliu: Maria Àngels, avui ho provarem. La va estirar a la furgoneta, amb un coixí, com si fos en un llit, i li va dir: Podem trobar algun imprevist, però passi el que passi, fes-me cas a mi i prou. I dit i fet, carretera i manta, primer cap a la Garrotxa, però passada la Devesa, a Pruit, el van començar a envair els dubtes: Després de tants quilòmetres no havia vist gaire trànsit, vaig pensar que allò no em donava una sensació positiva... era molt solitari allò, no ho vaig veure clar. De fet, també va pensar que havia fet poc recorregut per fer-li veure que la distància havia estat més llarga. I no s'ho va rumiar dues vegades i va girar, amb la intenció de deixar-la a Barcelona. Allà estaria tot molt més

concorregut de gent , afegeix.

Quan va estar a l'altura de Lliçà, però, en una cruïlla que ni coneixia , va veure una nau a mig construir a una banda de la C-17. Va ser com si tingués una llum que havia de ser allà , recorda. Es va assegurar que no hi havia cap vigilant i va aparcar la furgoneta. Vaig pensar que era el lloc ideal, aquí és fantàstic, això! , exclama encara ara. I li diu a Maria Àngels Feliu: Maria Àngels, vamos a probarlo aquí. Te siento aquí, te doy unas monedas, y me cuentas hasta mil . Li va donar dues monedes de 100 pessetes i una de 25 i va marxar. Ella, al cap de poc, s'identificava davant d'un treballador de la veïna gasolinera Els Xops: Pedro Tomás Mellado, de Parets. Eren les 2 de la matinada del diumenge de Rams de 1994.

Sebastià Comas va sentir la notícia de l'alliberament per la ràdio de la furgoneta, tot fugint cap a França, pujant la collada de Toses. Eren les notícies de les 7. Em va sobtar molt, molt, sentir aquella gran notícia, se'm va posar la pell de gallina i més, perquè pensava que ara sí que estava en bones mans; em vaig sentir molt lliure , recorda al cap de 21 anys el segrestador alliberat.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/910469-el-segrestador-alliberatr.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui